

Kırık Pencere

– Nevm Karahan · 28 Aralık 2012

Kırık Pencere

Anneciğim sussun içimdeki sesin
Kurumuş kuyuların gözyaşlarını uyandırıyor
Veda zamanları alev alıyor gözlerim
Gamzelerimde çiçekler kuruyor
Yanma derdin yaktırma artık kendini
Anneciğim, her gün avuçlarıma kor taşıyanlar yanımda

Aramasınlar

Yağmursuz çöllerin sellerinde adımlarım / Kalmaz izim
Kuş sesinden elbiselerim üşüyor
Kirlendi taziye evimde martı kanatları
Biriktirme günahlarını kibleye doğru as derdin
Anneciğim, beni günahattan günaha atanlar yüreğimde

Duyuyor musun? Buldu beni sonunda çocukluğum
Getirdi koydu önüme kaybolan yıllarımı
Papatyalardan çaldığım birkaç beyaz düşünüm daha kaldı
Rüyasız uykularımı bir çocuğun şapkasına gizliyorum
İçim acıyor saçlarını yolma derdin
Anneciğim, beni yerlerde sürükleyenler gözlerimde

Birazdan çıkıp gel, bu akşam sana çok muhtacım
Çocukluğumdan bir demet kakhaha olsun yanında
Sen renginde şefkatler yetiştiriyorum taş üstünde
Cenazemde kelekler ezberle şarkılar söylüyor
Darlanırsan ne vakit olursa olsun ara derdin
Anneciğim, beni dertten derde salanlar alın yazımda

Güneş toplayınca yüzümden eteklerini

Deli bir rüzgâr kırıyor bütün pencereleri
Her şeyini alıp götürüyor gidenler / bana kalan ben
Bir yalnızlık uykusu boğar gecelerimi
Üşürsen, yorgunsan, kalabalıklarda yitik/sen gel derdin
Anneciğim, beni pamuklara sarıp sarmalayan seven sendin

Nevim Karahan